

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2025

ΕΤΟΣ ΜΣΤ'

ΑΡ.537 - 538

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματ. στ' 14-21

2 Μαρτίου 2025

Αφού η Αγία μας Εκκλησία, μας προετοίμασε με τις προηγούμενες Κυριακές για μετάνοια, ταπείνωση, επιστροφή στο Θεό, σήμερα μας δίνει τα τελευταία παραγγέλματα πριν εισέλθουμε στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Είναι πολύ σημαντικό το στάδιο που θα εισέλθουμε από αύριο να μας αποδώσει καρπούς. Έτσι οι βασικές αρχές που θα πρέπει να έχουμε υπόψη μας είναι: η συγχώρεση του αδελφού μας, το ταπεινό φρόνημα και όχι η επίδειξη και να είμαστε ευσπλαχνικοί προς τον συνάνθρωπό μας.

- Ο Χριστός παρόλο που είναι Θεός δεν προστάζει ούτε απειλεί ούτε εξαναγκάζει κανένα να εφαρμόσει τις εντολές Του κάνει όμως μια συμφωνία: «Εάν αφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐάν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Προϋπόθεση να συγχωρέσει ο Θεός τα δικά μας σφάλματα και αμαρτήματα είναι και εμείς να συγχωρέσουμε τα σφάλματα των συνανθρώπων μας. Την ίδια έννοια έχει και η Κυριακή προσευχή, το γνωστό «Πάτερ ἡμῶν» το οποίο λέμε σε κάθε μας προσευχή κατά τη διάρκεια της ημέρας και ιδιαίτερα πριν να προσέλθουμε να κοινωνήσουμε: «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Ζητούμε από τον Θεό να μας συγχωρέσει τις αμαρτίες μας, όπως και εμείς ακριβώς συγχωρούμε τα σφάλματα των αδελφών μας προς εμάς. Το βράδυ σήμερα γίνεται στις εκκλησίες μας ο εσπερινός ο οποίος ονομάζεται της συγνώμης όπου όλοι μας κλήρος και λαός ζητάμε μεταξύ μας συγχώρεση. Αυτό είναι προϋπόθεση για να μπορέσουμε από αύριο να εισέλθουμε στο στάδιο των αρετών.
- Από αύριο Δευτέρα αρχίζει η νηστεία που είναι η αρχαιότερη, μεγαλύτερη και αυστηρότερη από όλες τις άλλες που έχουμε μέσα στο χρόνο. Ο Μέγας Βασίλειος αναφέρει για τη νηστεία: «συνηλικιώτης εστί της ανθρωπότητας (είναι συνομήλικη με την ανθρωπότητα), αφού «εν τω παραδείσῳ ενομοθετήθη» Η πρώτη εντολή που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο ήταν η νηστεία, μπορεί να φάγει από όλες τις τροφές εκτός από μία και το κάνει ο Θεός αυτό για να έχουμε άσκηση και να καλλιεργήσουμε την υπακοή σε Αυτόν. Τη νηστεία εφάρμοσε στη ζωή του ο ίδιος ο Χριστός. Την εφάρμοσαν ακόμα και οι δίκαιοι και οι άγιοι και στην Παλαιά Διαθήκη αλλά και οι Άγιοι της Εκκλησίας μας με την νηστεία έγιναν Θεόπτες, αξιώθηκαν και γεύθηκαν τις άκτιστες ενέργειες του Θεού. Η νηστεία ευεργετεί τον άνθρωπο που την τηρεί στη ζωή του, και στην υγεία του σώματος ωφελεί αλλά και την ψυχή μας βοηθά να αναχθεί προς τον Θεό. Χρειάζεται όμως μια προσοχή σε ότι αφορά τη νηστεία να γίνεται με ταπεινό φρόνημα και όχι με επίδειξη. Οι άγιοι μας ήξεραν επιμελώς να αποκρύβουν τον αγώνα και τις αρετές τους για να μην τους φθονήσει ο διάβολος και χάσουν τον μισθό τους. Αξίζει να γνωρίζουμε και τα εξής ότι νηστεία σύμφωνα με τους πατέρες δεν είναι

αυτοσκοπός αλλά μέσο για επίτευξη της αρετής, δεν είναι σωματοκτόνος αλλά παθοκτόνος.

- Πολύ σημαντικό εισερχόμενοι στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή από αύριο να μην ξεχνάμε και τους αδελφούς μας που έχουν ανάγκη. Μας λέγει ο Κύριός μας σήμερα: «μη θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς ἀλλὰ ἐν οὐρανῷ». Ἐνα μεγάλο θανάσιμο αμάρτημα στον άνθρωπο είναι η φιλαργυρία και η πλεονεξία και κατά συνέπεια η ασπλαχνία του προς τον συνάνθρωπο. Θα πρέπει ο καθένας μας να έχει στηριγμένες τις ελπίδες του στον αληθινό Θεό και όχι στα υλικά πράγματα, τα οποία έρχονται και παρέρχονται από τη μια στιγμή στην άλλη. Ο Θεός μπορεί να θρέψει και από το μηδέν τον άνθρωπο, ο οποίος ελπίζει σε Αυτόν. Επίσης όταν ελεούμε τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη, χωρίς να ελπίζουμε από αυτούς ανταμοιβή, τότε ό,τι δώσαμε αυτό μένει και κατατίθεται στον ουρανό όπου ο Θεός θα μας το αντιπροσφέρει εκατό φορές περισσότερο. Να θυμηθούμε την περασμένη Κυριακή που ο Χριστός παραβολικά αναφέρθηκε για τη Δευτέρα Παρουσία Του και τη Βασιλεία των ουρανών. Θα κριθούμε βάσει της αρετής της αγάπης και της ελεημοσύνης προς τον συνάνθρωπό μας. Η προφορά μας μπορεί να είναι υλική σε όποιον έχει ανάγκη ή να βρήκαμε χρόνο να επισκεφθούμε ένα άρρωστο, έναν που διέρχεται μια δοκιμασία να αφιερώσουμε χρόνο να του συμπαρασταθούμε. Η μεγαλύτερη ελεημοσύνη είναι επίσης να καταβάλουμε προσπάθειες με την προσευχή μας, με την υπομονή και τον γλυκό λόγο προς τους αδελφούς μας να τους μάθουμε τη νηστεία, να τους μάθουμε την μετάνοια, το να εκκλησιάζονται κάθε Κυριακή. Με αυτό και αυτούς θα σώσουμε αλλά και εμείς με αυτούς.

Από αύριο Καθαρά Δευτέρα αρχίζουμε πάντοτε με την ευχή του πνευματικού μας αυστηρή νηστεία. Τις πρώτες τρεις μέρες κάποιοι λίγοι κάνουν πλήρη ασιτεία, όσοι δεν μπορούμε τουλάχιστο να κάνουμε ξηροφαγία και μετά αλάδωτα αναλόγως με τις δυνάμεις μας και τη ευχή του εξομολόγου μας. Να συγχωρέσουμε όλους σήμερα και να ζητήσουμε συγχώρηση από όλους όσους βλάψαμε και όσους μας έβλαψαν. Να αποκτήσουμε την ανεξικακία, την ταπείνωση και την αγάπη προς όλους. Να αυξήσουμε αυτές τις μέρες μαζί με τη νηστεία, την προσευχή, τον Εκκλησιασμό και να αγωνιστούμε να κόψουμε τα πάθη και να αποκτήσουμε τις κατά Θεόν αρετές.

† Ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ιβ' 1-10

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 44-52

9 Μαρτίου 2025

Τους πρώτους αιώνες, η ορθόδοξη εκκλησία την περίοδο αυτή της Μεγάλης Σαρακοστής, κατηχούσε αυτούς που επρόκειτο να βαπτιστούν. Έτσι οι ύμνοι και τα τροπάρια της περιόδου αυτής, διατηρούν ακόμη και σήμερα την θεματολογία αυτή. Η κατήχηση, συνοδευόταν με την άσκηση, της εφαρμογής του λόγου Του Θεού. Το ίδιο και οι βαπτισμένοι, την περίοδο αυτή εντατικοποιούσαν τον αγώνα τους προκειμένου να εφαρμόζουν στην ζωή τους το θέλημα Του Θεού.

Οι ύμνοι και τα τροπάρια μας προετοιμάζουν πως πρέπει να εισέλθουμε σε αυτό τον αγώνα, το στάδιο των αρετών, «ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ (...), θώρακα τὴν προσευχὴν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μακαίρας τὴν νηστείαν». Πράγματι, ο αγώνας θα είναι δύσκολος, όμως ανάλογος θα είναι και ο στέφανος. Οι λόγοι του Κυρίου είναι αξιόπιστοι, και ότι μας υπόσχεται θα το λάβουμε. Όμως το πιο σημαντικό, εκτός από τις αρετές, είναι η πρόγευση της βασιλείας των Ουρανών.

Ερχεται όμως ο παμπόνηρος, ο άρχων του σκότους και με τα όργανα του προσπαθεί να μας αποπροσανατολίσει, για να κατευθυνθούμε σε αλλότριες κατευθύνσεις. Διαβάλλοντας τους αξιόπιστους λόγους Του Κυρίου, μας υπόσχεται ανθρώπινες απολαύσεις, ηδονές, δόξα, ευημερία κι άλλα πολλά, προσπαθώντας έτσι να μας πείσει ότι όλα αυτά είναι συνυφασμένα με την ευτυχία μας. Η συνταγή του απλή, αρκεί να ακολουθήσουμε την πλατιά οδό της αμαρτίας.

Τέτοιους είδους πειρασμούς ένας Ορθόδοξος Χριστιανός μπορεί να τους διακρίνει και να αγωνιστεί με γενναιότητα στην εφαρμογή του θελήματος Του Θεού. Γι' αυτό και ο άρχων τους σκότους, προκειμένου να πλήξει το πλήρωμα της εκκλησίας, χρησιμοποιεί μέχρι και τους ποιμένες της. Αρκεί, δηλαδή, να παρασύρει ένα από αυτούς και στην συνέχεια το έργο του γίνεται εύκολο. Θα τον χρησιμοποιεί ως «δούρειο ίππο» για να παρασύρει μέχρι και τους εκλεκτούς.

Έτσι σήμερα η Ορθόδοξη εκκλησία πανηγυρίζει την νίκη κατά των αιρέσεων. Αυτών δηλαδή που προσπάθησαν να μολύνουν και να αλλοιώσουν το αυθεντικό ορθόδοξο φρόνημα. Στις κρίσιμες αυτές στιγμές για την Εκκλησία, ο Κύριος ανέδειξε άξιους ομολογητές πατέρες και ποιμένες που κράτησαν το Ορθόδοξο φρόνημα, διαφυλάσσοντας την αλήθεια της πίστεως και την παράδοση των πατέρων μας ανόθευτη.

Οι πατέρες αυτοί είναι γνωστοί και βρίσκονται στα προσκυνητάρια των εκκλησιών μας, όπως για παράδειγμα ο Μέγας Αθανάσιος, ο Άγιος Χρυσόστομος, ο Άγιος Κύριλλος, ο Άγιος Ανδρέας της Κρήτης, ο Μέγας Φώτιος, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο Μάρκος ο Ευγενικός κι άλλοι πολλοί. Ανέκαθεν οι πατέρες έδιναν μεγάλη προσοχή σε αυτά τα θέματα, και καταδίκασαν ότι οδηγούσε στον σκοταδισμό και την απώλεια. Τόσο δε σημαντικό το θεωρούσαν, που έφταναν στο σημείο να αναθεματίζουν και να αφορίζουν μέχρι και Ιεράρχες και Πατριάρχες, οι οποίοι με τα λόγια τους

οδηγούσαν τους ανθρώπους στην πλάνη και την απώλεια, όπως των μονοφυσιτών Νεστόριου και Διόσκουρου, που κήρυσσαν διδασκαλίες ξένες προς την παράδοση της εκκλησίας μας.

Τέτοιοι αναθεματισμοί, υπήρχαν μέχρι και πρόσφατα, στα τυπικά των εκκλησιών μας, και διαβάζονταν την ημέρα αυτή, της νίκης της Ορθοδοξίας, της ορθοδόξου πίστεως. Έτσι τον θησαυρό αυτό της Ορθοδοξίας θα πρέπει να τον διαφυλάττουμε ως κόρη οφθαλμού, παραδίδοντας τον στις επόμενες γενιές ανόθευτο. Μας λέει ο Απόστολος των εθνών Παύλος «ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις».

Γνωρίζουμε πολύ καλά τι απέγιναν όλοι αυτοί που ζούσαν στην αμαρτία και την πλάνη, και αποτελούν για εμάς τους Ορθοδόξους Χριστιανούς, παραδείγματα προς αποφυγή. Γνωρίζουμε όμως πολύ καλά και τι απέγιναν όλοι αυτοί που ακολούθησαν τους αξιόπιστους λόγους Του Κυρίου. Δεν είναι άλλοι από την σωρεία των Αγίων της Ορθοδόξου εκκλησίας μας, οι οποίοι βρίσκονται σε κοινωνία με Τον Θεό, αλλά και μεσιτεύουν για όλους εμάς.

Πράγματι, όλοι αυτοί οι Άγιοι μπορεί να αδικήθηκαν, να δυσκολεύθηκαν, να μαρτύρησαν στην προσπάθεια τους να εφαρμόσουν το θέλημα Του Κυρίου και να διαφυλάξουν την πίστη μας ανόθευτη. Παρόλα αυτά, ο στέφανος της νίκης μεγάλος. Σε αυτό τον αγώνα, δεν θα είμαστε μόνοι. Όπως οι Άγιοι Άγγελοι βρίσκονταν δίπλα από Τον Κύριον μας και τον στήριζαν στην επίγεια ζωή Του, έτσι και σε εμάς θα είναι δίπλα μας για να μας στηρίξουν και να μας βοηθήσουν, σε κάθε στιγμή του αγώνα μας.

«Όσοι εις Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε». Στην πρόσκαιρη και σύντομη αυτή ζωή, θα πρέπει ο βίος μας να είναι ανάλογος της καταγωγής μας. «Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔσθη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν.». Μας λέει ο ψαλμωδός, πανευτυχής είναι ο άνθρωπος που δεν έχασε τον δρόμο του, ούτε ακολούθησε ανθρώπους ασεβής αλλά ούτε και συναναστράφηκε μαζί τους.

Έτσι και για εμάς, «Ἐφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη». Βρισκόμαστε ήδη μέσα στο στάδιο των αρετών, ας αγωνιστούμε με γενναιότητα, και με την βοήθεια Του Θεού να αξιωθούμε να προσκυνήσουμε «τὰ Πάθη καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν». Αμήν.

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10-β' 3

Ευαγγέλιον: Μάρκ. β' 1-12

16 Μαρτίου 2025

«ἔγειρε καὶ ἄρου τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει»

Ο παραλυτικός της Καπερναούμ, ο οποίος είχε καταντήσει έτσι λόγω των πολλών του αμαρτιών, δέχεται διπλή ευεργεσία και χάρη από τον Κύριο. Η αμαρτία και η άσωτη νεανική του ζωή, τον είχαν μεταβάλει σε ψυχικό και σωματικό ράκος. Του έφθειρε την ψυχή και το σώμα. Σε αυτή την τραγική κατάσταση οδηγείται από τέσσερεις συνανθρώπους, φίλους του, μπροστά στον Σωτήρα Χριστό, τον θεραπευτή της ψυχής και του σώματος.

Ο Κύριος που πήρε την ανθρώπινη φύση και ήλθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς λυπάται τον δυστυχισμένο αυτόν άνθρωπο και τον θεραπεύει. Πρώτα του θεραπεύει την ψυχή από τις αμαρτίες, διότι η ψυχή είναι το πάν για τον άνθρωπο. Είναι το ύψιστο αγαθόν, το ανεκτίμητο δώρο, που έχει από τον Αγαθό Θεό, και μετά του θεραπεύει το σώμα από την ασθένεια.

Η Θεία προσταγή του ενεργεί το θαύμα, και ο παραλυτικός «ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων» (Μάρκ. β' 12). Ιδού πλήρης θεραπεία. Ιδού σωτηρία ολοκληρωματική. Ιδού πραγματική ευεργεσία και φιλανθρωπία. Παράδειγμα φωτεινό σε εμάς το σημερινό θαύμα, μέσα από το οποίο διδασκόμαστε ποιο είναι το δικό μας καθήκον και πορεία στη ζωή. Διδασκόμαστε ότι η φιλανθρωπία είναι προσφορά υλικής βοήθειας και συνδρομής. Να δώσουμε ψωμί στον πεινασμένο, ρούχο στον γυμνό, περίθαλψη στο ορφανό, φάρμακο και νοσηλεία και παρηγοριά και παντός είδους εξυπηρέτηση στον άρρωστο, τον ηλικιωμένο, τον φυλακισμένο, τον απροστάτευτο φτωχό.

Όλες αυτές οι πράξεις σημαίνουν φιλανθρωπία και είναι και για όλους μας χρέος και ιερὸν καθήκον. Είναι η φιλανθρωπία που θεραπεύει το σώμα του ανθρώπου, το φθαρτό, το γήινο, το πρόσκαιρο.

Αυτή όμως είναι η μικρή φιλανθρωπία. Δεν είναι η μεγάλη και ολοκληρωματική φιλανθρωπία που ζητεί ο Χριστός. Αν λοιπόν, θέλουμε να εξασκούμε την τέλεια φιλανθρωπία να αποβλέπομε και στην θεραπεία της ψυχής. Γιατί συχνότερα αμαρτάνομε και σπανιότερα ασθενούμε. Συχνότερα τραυματίζουμε την ψυχή μας με πολλές αμαρτίες και πάθη και σπανιότερα τραυματίζουμε το σώμα μας. Πολλές φορές οι ασθένειές μας οφείλονται στις αμαρτίες που κάνουμε, γι' αυτό έχομε πρώτα ανάγκη να θεραπεύσουμε την ψυχή μας.

Πως λοιπόν προσέχομε πρώτα το σώμα και παραβλέπομε την ψυχή; Γιατί θεραπεύομε τις ανάγκες του σώματος και αδιαφορούμε για τις ανάγκες της ψυχής; Στις περιστάσεις αυτές τι είδους Χριστιανοί και

φιλόανθρωποι είμαστε; Ο Χριστός μας δίνει το παράδειγμα της γενικής και ολοκληρωματικής φιλανθρωπίας για να σώσουμε και το σώμα αλλά και την ψυχή.

Παραδείγματα απλά και αποτελεσματικά και για εμάς αλλά και να βοηθήσουμε να σωθούν και άλλοι. Πηγαίνουμε στον γιατρό για κάποια ασθένεια και μας δίνει φάρμακα για την θεραπεία του σώματος, ας πάμε και σε ένα πνευματικό να μας δώσει το φάρμακο της αθανασίας, την Θεία Κοινωνία.

Όταν προσφέρουμε τροφή σε ένα πεινασμένο, να του προσφέρουμε και το Ευαγγέλιο. Να του μιλήσουμε για τη θεραπεία της ψυχής, την μετάνοια και σωτηρία του. Να τον οδηγήσουμε στην Εκκλησία, στη Θεία Λατρεία και Ευχαριστία. Να του χορηγήσουμε τα μέσα για σωθεί και σωματικά και ψυχικά ο άρρωστος, να σωθεί ο αμαρτωλός.

Ας δοξάσουμε, λοιπόν, αγαπητοί μου, τον Θεό, ο οποίος φιλόανθρωπος και πολυεύσπλαχνος όπως είναι, δεν παύει να χαρίζει και σε όλους εμάς και πνευματικές και σωματικές ευεργεσίες. Διότι μας συγχωρεί τις αμαρτίες όταν καταφεύγουμε με μετάνοια στο έλεός Του, αλλά και μας θεραπεύει από τις ασθένειες, όταν κρίνει ότι αυτό είναι ωφέλιμο για εμάς.

Ας μιμηθούμε και τον παράλυτο που θεραπεύθηκε αλλά και τους τέσσερεις άνδρες που τον μετέφεραν. Ας μην λησμονούμε, ότι ο Κύριος τον εθεράπευσε «ιδών την πίστιν αὐτῶν» (Μαρκ.β'5), διότι αν δεν είχαν τόσο μεγάλη και δυνατή πίστη δεν θα έφερναν τον φίλο τους στο Χριστό και μάλιστα με τόσες δυσκολίες και κόπους. Χωρίς να υπολογίσουν τις αντιδράσεις του ιδιοκτήτη που κατέστρεψαν την στέγη, και μπροστά στα έκπληκτα μάτια του πλήθους που άκουγε την διδασκαλία του Κυρίου.

Ας Τον παρακαλούμε και εμείς με θερμή και ακλόνητη πίστη που να μην υπολογίζει κανένα εμπόδιο και κίνδυνο. Που θα μεταμορφώσει τη ζωή μας και θα μας οδηγήσει στην υπακοή του θείου Του θελήματος. Γιατί αυτή η πίστη είναι θείο δώρο και χάρισμα ουράνιο.

Ας Τον παρακαλέσουμε με αγάπη, με προσευχή και νηστεία, με πραότητα, σωφροσύνη και εγκράτεια και η αγαθότητά Του θα μας χαρίσει πλούσια τα αγαθά Του. Γιατί ο Θεός μας συγχωρεί όλους όταν εξομολογούμαστε με ειλικρίνεια και μας δίνει το εισιτήριο για τον Παράδεισο με το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας.

Αμήν.

Οικονόμος Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. δ', 14-ε'6

Ευαγγέλιον: Μαρκ. η', 34-θ', 1

23 Μαρτίου 2025

Η Εκκλησία καθιέρωσε την σημερινή Κυριακή ως κατεξοχήν ημέρα προσκύνησης του Σταυρού του Κυρίου, υπενθυμίζοντάς μας πόσο αναγκαίος είναι για την σωτηρία μας. Τούτο θεοπίστηκε, σύμφωνα με τους ιερούς διδασκάλους της Εκκλησίας, για τον εξής λόγο: στο μέσον κάθε κοπιαστικού έργου, ένεκα του καταβληθέντος κόπου, ο άνθρωπος αισθάνεται λιποψυχία και αδυναμία να συνεχίσει. Εκεί, λοιπόν, στο μέσον της εργασίας, χρειάζεται μια ενίσχυση, μια παρηγοριά, να πάρει δυνάμεις, για να ολοκληρώσει το έργο του. Κι όπως κάποιος οδοιπόρος, αν συναντήσει στο μέσον της διαδρομής ένα μεγάλο δένδρο με πλούσια σκιά, θα καθίσει από κάτω να ξαποστάσει, για να συνεχίσει δυναμωμένος τον δρόμο του, έτσι συμβαίνει και σ'εμάς, που διανύουμε χάριτι Θεού τον δρόμο των νηστειών της αγίας Τεσσαρακοστής. Έτσι και η Εκκλησία σήμερα μας προβάλλει τον Τίμιο Σταυρό του Χριστού, ώστε ασπαζόμενοι αυτόν με ευλάβεια, να πάρουμε Χάρη και δύναμη, για να ολοκληρώσουμε τον αγώνα της νηστείας.

Στον προκείμενο αγώνα, η Εκκλησία μας ενδυναμώνει και ενισχύει με την δεσποτική φωνή του σημερινού Ευαγγελίου, η οποία μας προσκαλεί να σηκώσουμε ο καθένας τον σταυρό του και να ακολουθήσουμε τον Χριστό, που μας καλεί: «Όποιος θέλει να γίνει ακόλουθός μου, πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει τον σταυρό του και να με ακολουθήσει». Ο Κύριός μας ζητεί πρώτα αυταπάρνηση, δηλαδή να αρνηθούμε τον παλαιόν άνθρωπο, «τον φθειρόμενον κατά την απάτην και τας επιθυμίας του κόσμου τούτου» όπως λέει ο Απόστολος Παύλος. Στην συνέχεια να σηκώσουμε τον σταυρό μας, δηλαδή να συννεκρωθούμε με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Επομένως, θα πρέπει να αγωνιζόμαστε με ταπείνωση, με πίστη και ελπίδα για να κάνουμε πάντα το θέλημα του Κυρίου στην ζωή μας, να αποδεχόμαστε τις θλίψεις, τις δοκιμασίες, τις ασθένειες που επιτρέπει ο Κύριος για την σωτηρία μας.

Επίσης, θα πρέπει να σηκώσουμε και τον εκούσιο σταυρό, δηλαδή με την δική μας θέληση να αγωνιζόμαστε τον προσωπικό πνευματικό αγώνα, με νηστεία, προσευχή, ελεημοσύνη, ταπείνωση, συγχωρητικότητα και αγάπη. Να πολεμούμε τα πάθη μας και ταυτόχρονα, να δεχόμαστε με υπομονή και ευχαριστία τις ακούσιες θλίψεις, τις επιτρεπόμενες από τον Κύριο, για την κάθαρση, τον φωτισμό και τον αγιασμό της αθάνατης ψυχής μας. Παράδειγμά μας ας έχουμε τον ίδιο τον Λυτρωτή μας, που σήκωσε τον βαρύτερο απ' όλους τους ανθρώπους Σταυρό για την σωτηρία μας. Ο Κύριος μας διασαφηνίζει «Όποιος θέλει να σώσει την ψυχή του, θα πρέπει να την αποβάλει, να νεκρωθεί δηλαδή ως προς την ζωή των αισθήσεων. Και εάν έτσι νεκρωθεί, χάριν Εμού και του Ευαγγελίου, αυτός θα σώσει την ψυχή του».

Στην συνέχεια, ο Κύριος αναδεικνύει το άφθαρτο μεγαλείο και την ανυπολόγιστη αξία κάθε ανθρώπινης ψυχής, λέγοντας πως κανένα πράγμα στον κόσμο τούτο, ούτε όλος ο κόσμος μαζί δεν αποτελεί ισοτίμο ανάλλαγμα μιας ψυχής. Ακούοντας την λέξη ψυχή πρέπει να εννοούμε τον έσω άνθρωπο. Σύμφωνα με σχετική αναφορά του βιβλίου της Γένεσης, ο Θεός «κούν λαβών από της γης» έπλασε τον άνθρωπο, «και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού,

και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχὴν ζώσαν». Ψυχὴ, λοιπόν, εἶναι αὐτὴ ἡ θεία πνοή, με τὴν ὁποία ὁ Δημιουργὸς μας ἔδωσε τὸ ἀτίμητο δῶρο τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἡ ψυχὴ εἶναι Θεία, καὶ μετέχει τῆς Θεϊκῆς ευγένειας, κατὰ τὸν Θεολόγο Γρηγόριο, τίποτα ἀπὸ τὰ υλικά δεν εἶναι δυνατόν νὰ συγκριθεῖ με τὴν ἀξία τῆς. Γι'αὐτὸ καὶ ἡ ἀπώλειά τῆς δεν εξαγοράζεται με κανένα πράγμα τοῦ κόσμου. Για τὴν σωτηρία τῶν ἀθανάτων ψυχῶν, ὁ Σωτὴρας μας Χριστὸς ἔπαθε στὸν Σταυρὸ καὶ υπέμεινε ατιμωτικό θάνατο. Για νὰ οικειοποιηθούμε τὴν Χάρη αὐτῆς ἀπολυτρώσεως θα πρέπει νὰ εἴμαστε ζωντανά, ενεργὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ νὰ ζούμε με μετάνοια σηκώνοντας τὸν σταυρὸ μας.

Θα ἦταν χρήσιμο, με ἀφορμὴ τὴν εορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνησεως, νὰ κάνουμε καὶ κάποιες σκέψεις για τὸν χαρακτήρα τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ, για τὸ πὼς ενεργεῖται αὐτὸ τὸ μυστήριον, δηλαδή, τι σημαίνει νὰ σηκώνει κανεὶς τὸν σταυρὸ τοῦ.

Ὁ Ἀβραάμ σήκωσε τὸν σταυρὸ τοῦ ὅταν ἀνταποκρίθηκε στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «βγες ἀπὸ τὴν γῆ σου καὶ τὴν συγγενείά σου καὶ ἔλα στὴν γῆ που θα σου δείξω». Ὁ Θεὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νὰ φύγει ὀριστικά ἀπὸ τὴν κατὰ σάρκα πατρίδα του, νὰ νεκρωθεῖ σε σχέση με τὸν κόσμον, καὶ σαν ἄλλος μετανάστης φεύγει καὶ δεν ξέρει πού συγκεκριμένα πηγαίνει. Παραιτεῖται ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα που δεσμεύουν τὸν ἄνθρωπον με ἓναν συγκεκριμένο τόπον (τὴν περιουσία, τὴν οἰκογένεια, τοὺς συγγενικούς δεσμούς) καὶ πορεύεται πρὸς μιὰ ἄλλη γῆ που ὁ Θεὸς θα τοῦ δείξει. Αὐτὴ ἡ ἄλλη γῆ δεν κατέχεται, δεικνύεται, καθὼς ἀποτελεῖ πνευματικὴ γῆ, τὴν Βασιλεία Του.

Ἡ υπομονὴ σὺς θλίψεις καὶ τὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ὅταν κάποιος σηκώνει τὸν σταυρὸ τοῦ, δεν ἔχει σκοπὸ τὴν ἐξάλειψη τῶν θλίψεων καὶ τῶν δοκιμασιῶν κατὰ τὸν τρόπο που τὴν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ προσβλέπει στὴν θέαση τῆς οὐράνιας πόλης πρὸς τὴν ὁποία δείχνουν οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες. Σηκώνοντας κάποιος τὸν σταυρὸ τοῦ προσβλέποντας πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀδιαφορεῖ για τὴν ἀπόκτηση καὶ κατοχὴ τῶν υλικῶν ἀγαθῶν. Ἔτσι κατανοοῦμε τι σημαίνουν τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι ὁ κόσμος για τὸν ἴδιον «νεκρώθηκε καὶ καταργήθηκε».

Σήμερα καὶ εμεῖς καλοῦμαστε νὰ σηκώσουμε τὸν σταυρὸ μας σαν τὸν Ἀβραάμ, που ἄφησε πίσω του τὴν γῆ του, ἀκολουθώντας τὸν Χριστὸ για νὰ μας ὁδηγήσει με ἀσφάλεια στα πάθη Του καὶ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ ἔτσι μόνο θα κατανοήσουμε τι σημαίνει νὰ ζεῖ κανεὶς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σήμερα, στὸν κόσμον αὐτό.

† Ὁ Ἀρσινόης Παγκράτιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31

30 Μαρτίου 2025

«πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»

Μια προσωπικότητα με τεράστιο πνευματικό εκτόπισμα προβάλλεται σήμερα από την Αγία μας Εκκλησία. Πρόκειται για τον Άγιο Ιωάννη τον Σιναΐτη, τον γνωστό για την συγγραφή του περίφημου βιβλίου που ονομάζεται *Κλίμαξ*. Οι σκέψεις και οι λόγοι του μεγάλου αυτού ασκητή παρότι μας έρχεται από τον 6ο αιώνα έχουν μία εξαιρετική φρεσκάδα και είναι τόσο σύγχρονα και προσωπικά που νομίζουμε ότι προέρχονται από την εποχή μας και απευθύνονται στον καθένα ξεχωριστά.

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο Χριστός τονίζει στον απελπισμένο πατέρα του δαιμονισμένου παιδιού όταν του λέγει «πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Όλα είναι δυνατά για τον άνθρωπο που επενδύει την ελπίδα και την εμπιστοσύνη του στον Θεό. Η πίστη έχει διπλό χαρακτήρα. Πρώτον, είναι πνευματική διεργασία. Είναι η εσωτερική πεποίθηση πως ο Θεός υπάρχει, είναι παρών, είναι ζωντανό πρόσωπο, είναι Πατέρας που αγαπάει και κάνει το καλύτερο για τα παιδιά Του. Είναι η εσωτερική σιγουριά πως ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, που δίνει το Σώμα και Αίμα Του, για να ενωθεί με τον άνθρωπο και να τον κατακτήσει κατά χάρη Θεό. Δεύτερον, είναι εξωτερικός τρόπος ζωής και συμπεριφοράς. Η πίστη έχει γνησιότητα και ακεραιότητα όταν επιτελεί συγκεκριμένα έργα αγάπης, προσφοράς, θυσίας και ευλάβειας. Μία πίστη χωρίς έργα είναι νεκρή. Είναι ένα βιβλίο χωρίς σελίδες, ένας πίνακας χωρίς χρώματα, ένα τραγούδι χωρίς νότες, ένα όχημα χωρίς καύσιμο. Η πίστη χωρίς έργα είναι ψέμα, υποκρισία, προσποίηση, ιδεολόγημα, βόλεμα. Η πίστη χωρίς έργα είναι δυσφήμιση του Θεού, είναι μία απάτη που ξεγελάει τον άνθρωπο, ένα ψυχολογικό καταφύγιο, που δεν λύνει τα προβλήματα αλλά μόνο τα επικαλύπτει και τα συντηρεί αθεράπευτα.

«Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» μας λέγει σήμερα ο Χριστός. Σήμερα, που τιμάμε τον Άγιο Ιωάννη τον Σιναΐτη, τον συγγραφέα της «Κλίμακος», παίρνουμε αυτό το σύνθημα για να στοχαστούμε πάνω στην πίστη. Η διδασκαλία και το παράδειγμα του σήμερα τιμωμένου οσίου μας δείχνουν πως πράγματι ο άνθρωπος μπορεί να καταφέρει τα πάντα με την πίστη του, αρκεί αυτή να είναι αυθεντική, σωστή και ειλικρινής. Κατά την σημερινή Κυριακή η εκκλησία μας λέγει πως είμαστε παντοδύναμοι, εφόσον ακουμπάμε την ζωή και την σκέψη μας στον Παντοδύναμο Θεό μας. Μας καλεί να ανέβουμε τα σκαλοπάτια της πνευματικής προσπάθειας και να κουραστούμε στην ανάβαση του πνευματικού αγώνα, για να καθαριστούμε απ' ότι μας απομακρύνει από τον Θεό και να αξιωθούμε ώριμοι και φωτισμένοι να ενωθούμε μαζί του.

Η Εκκλησία μας βάζει να το ακούσουμε αυτό διότι, η πίστη είναι αγώνας άσκησης. Καθώς βρισκόμαστε μέσα στο στάδιο των πνευματικών παλαισμάτων, διατρέχουμε τη διαδρομή των Νηστειών με φρόνημα ασκητικό. Σήμερα προβάλλεται ως παράδειγμα μίμησης ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης, ο συγγραφέας της «Κλίμακος». Είναι αυτός ο άνθρωπος που βίωσε την πίστη σαν

άθλημα αρετής. Βίωσε τη σχέση του με τον Χριστό μέσα από τον αγώνα εναντίον της αμαρτίας. Προσέγγισε την αγάπη του Θεού μέσα από την προσπάθεια να αυξήσει την πνευματική καρποφορία. Με το παράδειγμα και το έργο του ο σήμερα τιμωμένος Άγιος μας υπογραμμίζει τη μεγάλη αλήθεια ότι η πίστη είναι τρόπος ζωής. Ξεκινάει ως θεωρητική αλήθεια, αλλά δεν παραμένει στο φιλοσοφικό επίπεδο. Επισφραγίζει τη θεωρία με την πράξη. Η πίστη γίνεται καθημερινότητα. Μέσα στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή πεινάμε, κουραζόμαστε, στερούμαστε, προσευχόμαστε, μελετάμε, αγρυπνούμε, για να δείξουμε την αγάπη μας στο Ιησού. Δεν αρκούμαστε στα λόγια της αγάπης. Περικόπτουμε ότι μας αρέσει, για να προσφέρουμε την οποιαδήποτε εκούσια στέρηση ως ταπεινό δώρο στον Χριστό. Εκείνος μας δίνει τον εαυτό Του, το Σώμα και το Αίμα Του. Να οικειωθούμε μαζί Του, να ενωθούμε, να χαρούμε την υιοθεσία μας από τον Ουράνιο Πατέρα. Εμείς τι μπορούμε να αντιπροσφέρουμε; Τίποτε από τα δικά μας δεν το έχει ανάγκη ο Κύριος. Έτσι Του χαρίζουμε τις αμαρτίες μας, για να τις σβήσει. Του χαρίζουμε και την ασκητική προσπάθεια της στέρησης κάποιων εξαρτήσεων, για να το εκτιμήσει.

«Πάντα δυνατά το πιστεύοντι» μας βεβαιώνει ο Χριστός. Όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που προσεγγίζει τον Χριστό με ταπεινό φρόνημα, με εμπιστοσύνη, με αγάπη, με πόθο να κάνει στη ζωή του το θέλημα του Κυρίου όχι μόνον κάποιες φορές αλλά πάντοτε. Όταν το βλέπει αυτό ο Χριστός, κάνει τη δύναμη Του δύναμή μας και μας βοηθάει να κατορθώσουμε όχι μόνον αυτά που περιμένουμε, αλλά ακόμη και αυτά που δεν τολμάμε ούτε να ονειρευτούμε. Ας δίνουμε τον αγώνα της πνευματικής άσκησης αδιάκοπα, για να εισπράξουμε και τα βραβεία της «άνω κλήσεως», που έχουν ετοιμαστεί για τους γνήσιους υιούς της χάρις του Θεού.

Καθώς τιμούμε σήμερα τον Άγιο Ιωάννη τον Σιναΐτη, τον συγγραφέα της «Κλίμακος», και ταυτόχρονα ακούμε τον Χριστό να μας λέγει: «πάντα δυνατά το πιστεύοντι», μην κουραστούμε από τις αντιξοότητες της ζωής και από τους αλλεπάλληλους πειρασμούς. Μην απογοητευτούμε από τις ενδεχόμενες πτώσεις. Τίποτε δεν είναι πιο δυνατό από τον Χριστό. Όλα μπορούμε να τα καταφέρουμε, εάν η πίστη μας σ' Εκείνον είναι σταθερή και δυνατή. Μπορούμε να είμαστε νικητές με τη δική Του συμμαχία και θριαμβευτές με τη δική Του παρηγοριά. Αυτή η δύναμη της πίστης είναι η δική μας ελπίδα και η ελπίδα που απέμεινε στον κόσμο. Αμήν.

† Αρχιμανδρίτης Οδυσσέας Ασπρομάλλης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14
Ευαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32-45
6 Απριλίου 2025

«Ὅς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος» μας λέει ο Κύριος. Θέλεις να γίνει μέγας στα μάτια Του Θεοῦ; Θέλεις να προκόψεις πνευματικά; Θα πρέπει να έχεις πνεῦμα αυτοθυσίας, να γίνεις υπηρέτης ὅλων. Πρώτος που εφάρμοσε τον κανόνα αυτόν ἦταν ο ἴδιος ο Κύριος. Ο μόνος Ἅγιος και Αναμάρτητος και ἀπὸ ἀκρα συγκατάβαση ἐγίνε ἀνθρώπος, για να σώσει τον ἀνθρώπινο γένος. Υπέμεινε ὅλους τους ἐξευτελισμούς, ἀπὸ τα ἴδια τα πλάσματα Του, και στο τέλος τον σταυρικό θάνατο, για να εξαγοράσει τις δικές μας ἀμαρτίες, για να μπορούμε και εμεῖς να ἔχουμε μία θέση στην βασιλεία των ουρανῶν.

Θα μπορούσε κάποιος να ἰσχυριστεί, μα αυτός είναι Θεός! Γι' αυτό ἄλλωστε μπόρεσε ἀντέξει και υπέμεινε ὅλα αυτά. Εμεῖς δεν εἴμαστε Θεοί. Πράγματι, δεν μπορούμε εμεῖς να εξαγοράσουμε ἀμαρτίες και να σώσουμε το ἀνθρώπινο γένος. Ὅμως, θα πρέπει να λίγο ἀναλογιστούμε και να ἐξετάσουμε την ζωή μας. Ἐχουμε εμεῖς ἀραγε λίγο ἀπὸ αυτό το πνεῦμα της αυτοθυσίας και προσφοράς για τον συνάνθρωπο μας;

Ἀρκετοὶ ἀπὸ εμάς, μπορεί να ἔχουμε ἀκόμη και την ἐντύπωση ὅτι εἴμαστε οἱ καλύτεροὶ ἀνθρώποὶ στον κόσμο. Μπορεῖ να θεωρούμε ὅτι στην ζωή μας, μόνον καλά πράγματα ἔχουμε κάνει για τους συνανθρώπους μας, και γενικά ὅτι ὅλους τους ἔχουμε ευεργετήσῃ. Ο Κύριος, «ἐτάζων καρδίας και νεφροῦς ὁ Θεός», που μας γνωρίζει καλύτερα και ἀπὸ τον ἴδιο τον εαυτό μας, που είναι η πηγή της ἀλήθειας, θα ἔλεγε τα ἴδια πράγματα για εμάς;

Ζούμε σε μία κοινωνία, που φαινομενικά προωθεί την ἀγάπη, την κοινωνική στήριξη, την ἀλληλεγγύη και τον ἀλληλοσεβασμό. Ὅμως λίγο καλύτερα να το ἐξετάσουμε, εὐκόλα θα διαπιστώσουμε ὅτι παντοῦ ὑπάρχει ο ἀνταγωνισμός για το ποιος θα κερδίσει την πρωτιά. Τα παιδιά ἤδη ἀπὸ την νηπιακή ηλικία μαθαίνουν και ἐκπαιδεύονται ὅτι η πρωτιά είναι το παν.

Μπορεῖ ὅμως ἀνθρώπος, να ζει και να συνυπάρχει ἀρμονικά σε μία κοινωνία με ἀνθρώπους του ἰδίου πνεύματος. Είναι ποτέ δυνατόν, ὅλοι να ἔρχονται πρώτοι. Ἀκόμη και στην πιο μικρή κοινωνία, που είναι η οἰκογένεια, θα ἦταν ποτέ δυνατόν να ὑπάρχει ομαλότητα, εἰρήνη και ἀγάπη ἐάν τα μέλη της ἔφεραν αυτά τα χαρακτηριστικά.

Μας παραγγέλλει ο Απόστολος Παῦλος «Οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς και ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν και ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς». Μα ἐάν ο ἀνδρας ἔμαθε πάντα να υπηρετεῖται πως είναι δυνατόν να μπορεί να ἔχει τέτοιο πνεῦμα αυτοθυσίας για την σύζυγο του. Ὅμως ἀνάλογα ἰσχύει και για τις συζύγους. Λέει ο Απόστολος Παῦλος, «Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσι ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐστὶ κεφαλὴ τῆς γυναικός». Δηλαδή οἱ γυναῖκες να ὑποτάσσονται στον ἀνδρα τους, λόγο της μεγάλης ἀγάπης που φέρουν για αυτόν. Κάτι το οποίο είναι ἀδύνατο να γίνει ἐάν τοποθετοῦν το ἐγὼ τους πάνω ἀπὸ τον κοινὸ οἰκογενειακό βίο.

Έτσι ο άνθρωπος καθώς μεγαλώνει, καλείται να ελευθερωθεί από αυτά τα βαρίδια, τα οποία δεν το αφήνουν να προκόψει πνευματικά, αλλά ούτε και να απολαύσει την πραγματική εν Χριστώ ευτυχία. Όμως τέτοια βαρίδια είχαν μέχρι και οι Απόστολοι. Διαβάζοντας την Αγία Γραφή, βλέπουμε τον Απόστολο Πέτρο, να παραγγέλλει στον Κύριον να αποφύγει την σταυρική θυσία. Γι' αυτό και Ο Κύριος με αυστηρότητα του απαντάει *«ὄπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων»*.

Όμως ακόμη και οι Απόστολοι Ιάκωβος και Ιωάννης, μπορεί να μην ζήτησαν από Τον Κύριον να αποφύγει το μαρτύριο, αλλά μέσω της μητέρας τους ζήτησαν να αναλάβουν πρωτοκαθεδρίες. Η θυσία, θα πρέπει να περιέχει μέσα την ανιδιοτελῆ αγάπη. Μόνον τότε είναι ευάρεστη Στον Θεόν. Πράγματι, τα λόγια αυτά τα είπανε απόστολοι, που ήτανε μαζί με Τον Χριστό. Όμως την στιγμή που λέγανε δεν είχανε ακόμη λάβει την φώτιση του Αγίου Πνεύματος.

Εμείς σήμερα που έχουμε βαπτιστεί, έχουμε λάβει τα χαρίσματα Του Αγίου Πνεύματος, και έχουμε την δυνατότητα να κοινωνάμε Σώμα και Αίμα Χριστού, τί κάνουμε; Μπορούμε να θυσιάσουμε έστω και λίγο το «εγώ» μας για να ωφελήσουμε την οικογένεια μας, τους συγγενείς μας, τους φίλους μας, τους συναδέλφους μας κ.ο.κ.. Μπορούμε να βάλουμε λίγο στην άκρη τα δικά μας και να διακονήσουμε τον συνάνθρωπο μας. Η μήπως πάντα κοιτάμε τι δεν έκανε ο άλλος για εμάς.

Ο άνθρωπος θυσιαζόμενος και διακονώντας τον συνάνθρωπο του, γίνεται επιβεβαίωση της παρουσίας Του Θεού στον κόσμο. Ότι δηλαδή Ο Κύριος δεν μας εγκαταλείπει, αλλά είναι ανάμεσα μας, και ενεργεί μέσα από τους πιστούς του. Όμως η προσφορά μας αυτή φανερώνει ταυτόχρονα και την αγάπη μας προς Τον Θεόν, ότι πάνω από όλα σε αυτή την ζωή έχουμε Τον Χριστόν. Γι' αυτό άλλωστε μπορούμε να θυσιαζόμαστε, διαφορετικά θα ήταν αδύνατο.

Η αυτοθυσία και η διακονία ωστόσο, θα μας βοηθήσουν να αποκτήσουμε μία πολύ μεγάλη αρετή, που δεν είναι άλλη από την ταπείνωση. Έρχεται ο άνθρωπος και βάζει τον εαυτό του τελευταίο, και τότε Ο Κύριος τον μεταφέρει στις πρώτες θέσεις. Χωρίς ταπείνωση είναι αδύνατο να γίνουμε δοχεία της χάριτος Του Θεού. Τέτοια μεγάλη ταπείνωση είχε και η Οσία Μαρία η Αιγυπτία που εορτάζουμε σήμερα. Παρόλο που ήταν σκλαβωμένη κάτω από μεγάλα πάθη, με ταπείνωση και μετάνοια, έγινε δοχείο της χάριτος Του Θεού.

Είμαστε λίγο πριν από το Πάσχα. Χωρίς σταύρωση, Ανάσταση δεν υπάρχει. Έτσι και εμείς με ταπείνωση, μετάνοια, και πνεύμα αυτοθυσίας να διακονούμε τους εν Χριστώ αδελφούς μας, και τότε θα γευθούμε και εμείς την πνευματική ανάσταση. Αμήν

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιον: Ιωαν. ιβ' 1-18

13 Απριλίου 2025

**«Ωσαννά εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου,
ὁ Βασιλεύς τοῦ Ἰσραὴλ»**

Εκείνο που χαρακτηρίζει γενικά τη ζωή του Κυρίου είναι η άκρα ταπείνωση Του. Θα τον δούμε κατά την Μεγάλη Εβδομάδα, περιφρονημένο και αποδοκιμασμένο από όλους, ακόμα και από τον στενό κύκλο των μαθητών Του. Θα τον δούμε υφωμένο πάνω στο Σταυρό και εγκαταλελειμμένο από όλους τους ανθρώπους και από Αυτόν ακόμα τον Ουράνιο Πατέρα Του. Εξαίρεση στην ως τώρα ταπεινή και μαρτυρική ζωή Του αποτελεί η σημερινή μέρα. Σήμερα τον βλέπουμε να μπαίνει θριαμβευτικά στην πόλη του Πάθους Του και να γίνεται δεκτός από ένα λαό ενθουσιασμένο. *«Ωσαννά εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»* ζητωκραυγάζουν τα πλήθη.

Παρά τη μεγαλειώδη υποδοχή, παρά το θεϊκό μεγαλείο βλέπουμε και σήμερα ακόμα τη βαθιά ταπείνωση του Κυρίου. Αυτός που σαν Θεός κάθεται *«ἐπὶ θρόνου δόξης καὶ ἐπιβλέπων ἀβύσσους»* και έχει *«θρόνου οὐρανόν καὶ ὑποπόδιον τῆν γῆν»* απαρνείται όχι μόνο την ουράνια δόξα αλλά και την ανθρώπινη. Μακριά από κάθε κοσμικό μεγαλείο, μακριά από την απατηλή λάμψη, χωρίς άμαξες ασημένιες και χρυσοὺς θρόνους μπαίνει στην ακρόπολη του Ἰσραὴλ *«ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὄνου καὶ πάλου, υἱὸν υποζυγίου»*. Καθισμένος πάνω σε ένα ταπεινό και περιφρονημένο γαϊδουρί μπαίνει στην επίγεια Ἱερουσαλήμ ως *«βασιλεύς εἰρήνης»* καθώς τα πλήθη τον υμνολογούν *«εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»*.

Ο λαός δεν αρκέστηκε απλώς να Τον υμνεῖ, αλλά κρατούσε στα χέρια του και τα βαῖα των φοινίκων, κατά την μαρτυρία των Ἱερῶν Ευαγγελιστῶν *«ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξήλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ»*. Η σκηνή αυτή μας θυμίζει εκδηλώσεις υποδοχῆς ενός στρατιωτικού ηγέτη που νίκησε τους εχθρούς του. Ἐτσι, επηρεασμένοι από τους λόγους των Προφητῶν, ἔλαβαν τα βαῖα των φοινίκων για να Τον προὔπαντήσουν μετὰ την Ανάσταση του Λαζάρου. Ὅμως αὐτός ο ενθουσιασμός του λαοῦ δε θα κρατούσε για πολύ. Δεν θα περνούσαν πάρα λίγα εικοσιτετράωρα και αὐτός ο ἴδιος λαός, που τώρα προκαλοῦσε σεισμό με τα *«ὠσαννά»*, θα δονούσε σε λίγες μέρες το Πραιτώριο κραυγάζοντας στον Πιλάτο *«Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν»*. Και αὐτόν τον κορμό του φοίνικα τον παραλληλίζει ο Ἅγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος με το ξύλο του Σταυροῦ, πάνω στο οποίο θα ἀπλωνε το πανάκραντο σῶμα Του για τη σωτηρία ὅλου του κόσμου και θα αποτελοῦσε το τρόπαιο της νίκης κατά του διαβόλου.

Μάλιστα οι πατέρες της Εκκλησία συσχετίζουν το ξύλο των φοινίκων με την παρουσία των αρετῶν που θα πρέπει να αποκτήσει ο κάθε χριστιανός κατά την περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, προκειμένου να είναι ἕτοιμος για την υποδοχή του Αναστάντος Χριστοῦ. Είναι επίσης αξιοπρόσεκτο το φαινόμενο του ευμετάβολου λαοῦ, που ενώ σήμερα ενθουσιωδῶς

υποδέχεται τον Χριστό ως Μεσσία, σε λίγες μέρες Τον σταυρώνει. Και αυτό συμβαίνει για δύο κυρίως λόγους.

Πρώτον ο Ισραηλιτικός λαός περίμενε τον Χριστό ως εγκόσμιο βασιλέα, που θα τον απάλλασσε από τη δουλεία των Ρωμαίων. Όταν όμως άρχισαν να διαψεύδονται οι προσδοκίες του, τον ενθουσιασμό αντικατέστησε η απογοήτευση και την απογοήτευση διαδέχθηκε η οργή. Δεύτερον ο λαός είχε επιφανειακή θρησκευτικότητα. Ήταν εγκλωβισμένος στη τυπική τήρηση του μωσαϊκού νόμου και δεν μπορούσε να διακρίνει το βάθος του ευαγγελικού μηνύματος. Υπήρξε ουσιαστικά αποίμαντος και πνευματικά απαίδευτος.

Η απογοήτευση και η εξωτερική θρησκευτικότητα του λαού διευκόλυναν τη στοχοθεσία των Γραμματέων και Φαρισαίων. Αυτοί μόλις διαπίστωσαν ότι ο κόσμος έτρεξε πίσω από τον Χριστό, έθεσαν σε εφαρμογή το σχέδιο τους. Διαβάλλοντας το έργο Του και διαστρέφοντας την αλήθεια, κατόρθωσαν σε λίγες μόνο ημέρες να τον παρασύρουν με το μέρος τους. Γι' αυτό σε κάθε εποχή χρειάζεται ο λαός να έχει «κατά Θεού» μόρφωση, γυμνασμένες πνευματικές αισθήσεις, καθαρή καρδιά και φωτισμένο νου. Τότε δεν θα «άγεται και δεν θα φέρεται» από διεφθαρμένους πολιτικούς ηγέτες και εκκλησιαστικούς ποιμένες με εγκόσμιες βλέψεις. Θα ακολουθεί τον Χριστό με κλάδους βαΐων, τις αρετές, μέχρι τον Σταυρό και έτσι θα μετέχει και στη χαρά της Αναστάσεως.

Αδελφοί, σήμερα υποδεχθήκαμε τον Χριστό με το «Ωσαννά». Όμως αύριο θα μας διακατέχουν τα ίδια συναισθήματα; Ή μήπως θα τον αρνηθούμε και εμείς όπως έκαναν οι Εβραίοι. Η είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, καθήμενου επί πώλου όνου, δηλώνει την άκρα Του ταπείνωση. Φανερώνει τη μέγιστη Του ταπείνωση και μας καλεί να Τον μιμηθούμε. Εκφράζει την αγάπη και απλότητα Του. Αυτή την απλότητα και ταπείνωση μας προτρέπει ο Κύριος να έχουμε. Μπροστά σε όλα αυτά πρέπει να κάνουμε ταπείνωση και υπομονή, όπως θα ακούσουμε απόψε στους Αίνους «*Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς ... συμπορευθῶμεν αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς*», ώστε «*ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ*» να συναναστηθούμε μαζί Του και να ζούμε διαρκώς μέσα στο Φως της Αναστάσεως.

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 1-17

20 Απριλίου 2025

Από το σκάνδαλο του Σταυρού διαδεχόμαστε, σήμερα, το θρίαμβο της Ανάστασης. Από το σκοτάδι της αμαρτίας και της πλάνης, που συγκάλυπτε όλη την οικουμένη οδηγούμαστε στο φως της αναστάσεως. Από την γη ανεβαίνουμε στον ουρανό. Από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου, τον φόβο του θανάτου και τη φοβερή κατάσταση του Άδη, τώρα ελευθερωνόμαστε. Ο άνθρωπος πλέον, στηριζόμενος στην δύναμη που προσφέρει η Ανάσταση του Χριστού μπορεί να φθάσει το Θεό. Η Ανάσταση του Χριστού είναι η μεγαλύτερη εορτή της Ορθοδοξίας που διαπνέει όλη την ζωή της, δια μέσου των αιώνων. Καλείται ο Χριστιανός να ψηλαφίσει το γεγονός αυτό, να πιστέψει και να ακολουθήσει το παράδειγμα του Χριστού στη ζωή του. Έτσι θα δει και ο ίδιος την δική του ανάσταση.

Αναστάσεις νεκρών έγιναν και στο παρελθόν, από τους προφήτες Ηλία και Ελισαίο, από τον ίδιο τον Χριστό αλλά και αργότερα από τους αποστόλους. Όλοι όμως όσοι αναστήθηκαν, στη συνέχεια πέθαναν ξανά. Ήταν δηλαδή η ανάστασή τους μια προέκταση του επίγειου βίου τους. Η ανάσταση του Χριστού δεν ήταν σαν τις άλλες. «Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει» με την ανάστασή του ο Χριστός όχι μόνο δεν ξανά πεθαίνει αλλά δίνει ζωή σε όλους τους ανθρώπους.

Το σώμα του Χριστού μετά την ανάσταση το βλέπουμε να μετασχηματίζεται, ώστε πολλές φορές οι μαθητές του να μην τον αναγνωρίζουν. Βλέπουμε τον Χριστό, κεκλιμένου του τάφου να εξέρχεται. Κεκλεισμένων των θυρών να εισέρχεται στο υπερώο όπου ήταν οι μαθητές Του. Τον βλέπουμε ακόμα την μια στιγμή να βρίσκεται στη Ιουδαία και την άλλη στην Γαλιλαία, αποστάσεις πολύ μεγάλες. Είναι το σώμα που θα λάβουμε και εμείς μετά την ανάστασή μας, σώμα άφθαρτο και αθάνατο που δεν θα περιορίζεται στον χρόνο και στο χώρο και δεν θα έχει ανάγκη υλικών πραγμάτων.

Γιατί όμως ο Χριστός δεν κάνει την εμφάνισή του σε όλο τον κόσμο ώστε να Τον δουν όλοι αναστημένο και να πιστέψουν και εμφανίζεται μόνο στους μαθητές; Γιατί ακριβώς αν τον έβλεπαν και πάλι δεν θα πίστευαν αλλά θα εξοργίζονταν περισσότερο όπως με την ανάσταση του Λαζάρου. Αντί να πιστέψουν ήθελαν να θανατώσουν και Αυτόν και τον Λάζαρο. Επίσης με αυτό τον τρόπο θα οδηγούσε σε μια εκφοβισμένη πίστη, να πιστεύουν από φόβο και όχι ελεύθερα, κάτι που δεν θέλει ο Θεός, να μας στερήσει δηλαδή την ελευθερία μας. Αλλά ακόμα για ένα λόγο, θα έθετε την Ανάσταση Του σε άλλη διάσταση, ως μια επίγεια βασιλεία. Ο Χριστός όμως δεν ήλθε για να μας δώσει μια προέκταση της ζωής μας, ούτε για να μας δώσει ανέσεις εδώ στη γη. Ήλθε για να μας υποδείξει τον τρόπο να μεταφυτευτούμε στην άλλη ζωή και εκεί να απολαμβάνουμε των δωρεών Του.

Το γεγονός της ανάστασης πολλοί θέλησαν κατά καιρούς να το σπιλώσουν, υποκινούμενοι από τον ίδιο τον διάβολο, γιατί η ανάσταση του Χριστού είναι κατάργηση του διαβόλου. Έτσι πρώτα οι Εβραίοι δίνουν χρήματα αρκετά στους φρουρούς να πουν ότι: «την ώρα που κοιμόμασταν

ήρθαν οι μαθητές και έκλεψαν το σώμα του Χριστού». Πώς όμως οι μαθητές που ήταν δειλοί θα μπορούσαν να πάνε να κλέψουν το σώμα Του, τη στιγμή που η φρουρά ήταν απόρθητη και ο λίθος «ην γαρ μέγας σφόδρα»; Και όταν κύλισαν τον λίθο πώς δεν ξύπνησαν οι φρουροί; Ή αφού κοιμόντουσαν, πώς είδαν τους μαθητές να κλέβουν; Γιατί δεν τιμωρήθηκαν οι φρουροί; Αν έλεγαν οι φρουροί, ότι κοιμήθηκαν, θα τους θανάτωναν, αφού ήταν υπεύθυνοι να μένουν άγρυπνοι. Οι μαθητές πάλι θα τον έπαιρναν όπως –όπως, δεν θα φρόντιζαν να ξετυλίξουν τα σουδάρια και μάλιστα να τα διπλώσουν σε ένα τόπο. Επιπλέον γιατί δεν έψαξαν να Τον βρουν από τους μαθητές που τον έκλεψαν και να τιμωρήσουν τους μαθητές; «ή τον ταφέντα δώτοσαν ή αναστάντα προσκηνήτωσαν» ακούμε να ψάλλεται σε ένα από τα αναστάσιμα τροπάρια. Τέλος, πώς οι δειλοί, οι αμόρφωτοι και αγράμματοι μαθητές μπόρεσαν να κηρύξουν σε όλο τον κόσμο, μπροστά από βασιλείς και ηγεμόνες και να μεταμορφώσουν τον κόσμο μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα και να μεταστρέψουν την οικουμένη στον Χριστιανισμό;

Όλα αυτά, καθώς και άλλα, δείχνουν ότι η ανάστασή του Χριστού δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Τόσο σημαντική είναι για την Εκκλησία η Ανάσταση του Χριστού, ώστε ο Απόστολος Παύλος να λέγει «ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστης ημών μάταιο και το κήρυγμα ημών» (Α' Κορινθ. 15,17). Χωρίς την ανάσταση του Χριστού δεν θα μπορούσαμε εμείς να αναστηθούμε και να εισέλθουμε στην αιώνια ζωή.

Μπροστά στο γεγονός της αναστάσεως, καλείται ο χριστιανός σε κάθε εποχή να σταθεί πρώτα με πίστη. Πίστη στον Αναστάντα Κύριο, ο Χριστός να είναι το κέντρο της ζωής του. Ο Χριστός δεν είναι ένας απλός άνθρωπος ή προφήτης, ένας μεταρρυθμιστής που ήρθε και έφυγε όπως και άλλοι πολλοί. Είναι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος νίκησε τον θάνατο και κατήργησε τον διάβολο. Αυτός που μπορεί να απαλλάξει και εμάς από την δυναστεία του θανάτου και του διαβόλου. Φτάνει μόνο να πιστέψουμε σε Αυτόν και να στηρίξουμε τις ελπίδες μας, να είναι για μας η ζωή μας. Όλα τα άλλα, τα ρέοντα και οι μέριμνες του βίου μας, να είναι δευτερεύοντα, να κρατούμε τα μένοντα και να έχουμε ως σταθερό θεμέλιο τον Ίδιο τον Αναστάντα Κύριο.

Θα πρέπει να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού, η όλη ζωή μας να είναι μία μίμηση του Χριστού. Ο ίδιος ο Χριστός πέρασε μέσα από μια σταυρώσιμη επίγεια ζωή, από την ημέρα της ελευσεώς Του μέχρι το τέλος, με αποκορύφωμα τον σταυρό και τον θάνατο. Από τον σταυρό και το θάνατο όμως, ανέτειλε η ζωή και η ανάσταση. Και η δική μας ζωή είναι πάντοτε ένας σταυρός, που αν τον υπομένουμε αγωγγύστως και με πίστη στον Αναστάντα Κύριο, θα μπορέσουμε και εμείς να δούμε το φως της αναστάσεως κοντά εις τον Χριστό, απολαμβάνοντας τις δωρεές Του. Ας γίνει για μας η ανάσταση του Χριστού ο φάρος που θα φωτίζει και τη δική μας ζωή. «Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός...» ακούσαμε να ψάλλεται σήμερα. Η νέα, διακαινήσιμος ζωή που εγκαινιάζεται από σήμερα, ας αποτελέσει και για μας ένα νέο ξεκίνημα και μια νέα πορεία.

† Ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
Απόστολος: Πραξ. ε' 12-20
Ευαγγέλιον: Ιωαν. κ' 19-31
27 Απριλίου 2025

«Μακάριοι οι μη ειδόντες και πιστεύσαντες»

Χριστός Ανέστη Αδελφοί. Αυτή η μικρή φράση που απευθύνουμε σε κάθε αδελφό μας κατά την διάρκεια των σαράντα ημερών μετά το Πάσχα, καθώς και η απάντηση που μας δίνει ο αδελφός μας *Αληθώς Ανέστη* είναι η ομολογία πίστεως του κάθε ενός από εμάς.

«*Ει δεν Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή και η πίστις ημών*» αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς Κορινθίους (Α' Κορ. 15,44). Χωρίς την Ανάσταση Του δεν θα είχε κανένα νόημα το κήρυγμα των Αποστόλων και κατ' επέκταση των διδασκαλιών τους. Χωρίς την Ανάσταση δεν θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για την αποκάλυψη του Θεού στους ανθρώπους που ήρθε να σώσει και να λυτρώσει τον κόσμο, αλλά ο Χριστιανισμός θα ήταν ένα ιδεολογικό κίνημα και ένα φιλοσοφικό κατασκεύασμα όμοιο με τις υπόλοιπες θρησκείες του κόσμου.

Πρώτη, λοιπόν, Κυριακή μετά το Πάσχα και η Εκκλησία μας την ονομάζει και Αντίπασχα ή του Θωμά, γιατί σε αυτήν *εγκαινιάζεται* η ανάμνησης της Αναστάσεως του Κυρίου. Με αρχή την σημερινή Κυριακή, κάθε Κυριακή αποτελεί αναστάσιμη ημέρα που φωτίζει ολόκληρο τον χρόνο μεταφέροντας την χαρά της Αναστάσεως. Ονομάζεται, επίσης, Κυριακή του Θωμά, ο οποίος με την στάση του απέναντι στους άλλους μαθητές, όταν του μετέφεραν ότι τους παρουσιάσθηκε ο Κύριος, έδειξε απιστία ως προς το γεγονός της Αναστάσεως.

Βαθύτατα λυπημένος ήταν ο Θωμάς. Τα γεγονότα του Γολγοθά τον είχαν συγκλονίσει, ίσως περισσότερο από τους άλλους μαθητές. Οι σκέψεις που περνούσαν από τον νου του πίκραιναν την καρδιά του. Ο Κύριος και ο Διδάσκαλος που τόσο θαύμαζε και αγαπούσε είχε παραδοθεί αμαχητί στους εχθρούς του, υπέφερε τα πάνδεινα και πέθανε πάνω στον Σταυρό. Βλέπετε το Πανάγιο Πνεύμα δεν είχε φωτίσει ακόμα τους μαθητές, ώστε να εννοήσουν το μυστήριο της οικονομίας του Θεού.

Μεγαλύτερη γίνεται η λύπη του Θωμά, όταν οι άλλοι μαθητές του είπαν ότι ο Κύριος εμφανίσθηκε μπροστά τους, όταν ο ίδιος απουσίαζε και αφού τους χαιρέτησε έδειξε σε αυτούς τον *τύπο των ήλων*, έφαγε μαζί τους και τους έδωσε την χάρη του Αγίου Πνεύματος, ώστε να συγχωρούν αμαρτίες.

Ενώ τα πρόσωπα των άλλων μαθητών έλαμπαν από χαρά, αυτός, έμενε σκυθρωπός και λυπημένος. Δεν έδινε σημασία ούτε πίστευε σε αυτούς. Έλεγε και ξαναέλεγε ότι εάν δεν δω με τα μάτια μου, να τον ακούσω με τα αυτιά μου και δεν τον αγγίξω με τα χέρια στις πληγές του Κυρίου δεν θα πιστέψω.

Μια εβδομάδα πέρασε. Όλοι οι μαθητές ήταν στο υπερώο. Πάλι Κυριακή και ο Θωμάς εκεί. Και των *θυρών κεκλεισμένων* εμφανίστηκε πάλι ο Κύριος. Αφού τους χαιρέτησε στράφηκε προς τον Θωμά και με μεγάλη επιείκεια του είπε να αγγίξει τις πληγές του στα χέρια, τα πόδια και τα πλευρά Του, τονίζοντας του επίσης να μην είναι άπιστος, αλλά πιστός. Κατά βάθος ο

Θωμάς δεν ήταν άπιστος, αλλά δύσπιστος. Ήθελε να δει πρώτα για να πιστέψει. Τότε ο Θωμάς χωρίς καν να απλώσει τα χέρια τους, χωρίς καν να Τον αγγίξει, πραγματοποιεί ομολογία πίστεως «*ο Κύριος μου και ο Θεός μου*». Ο Κύριος του απάντησε με το «*μακάριοι οι μη ειδόντες και πιστεύσαντες*», ευτυχισμένοι θα είναι από εδώ και πέρα όλοι οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι, οι οποίοι χωρίς να δουν τον Κύριο θα πιστέψουν σε Αυτόν.

Πηγή και ακατάληπτος απόδειξη για όλους τους Χριστιανούς αποτελεί η διδασκαλία των θαυμάτων, η ζωή και η λυτρωτική θυσία του Κυρίου, όπως έχει καταγραφεί στα θεόπνευστα βιβλία της Αγίας Γραφής, αλλά και όπως έχουν διαφυλαχθεί ως πολύτιμος θησαυρός στην Ιερά Παράδοση της Ορθόδοξης ημών Εκκλησίας.

Το μεγαλύτερο μέρος των γνώσεων μας βασίζεται στην εμπιστοσύνη και στην πίστη της αλήθειας των γραπτών γνώσεων και προφορικών παραδόσεων για γεγονότα ή πληροφορίες ή ιστορίες και παραδόσεις για ανθρώπους αλλοτινών εποχών που ούτε τους έχουμε δει από κοντά ούτε έχουμε καθίσει να εξετάσουμε αν αληθεύουν ακριβώς, π.χ. δεν γνωρίζω κάποιον να έχει πάρει ένα μέτρο για επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει το ύψος του Έβερεστ στα Ιμαλάια.

Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και με την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας μας. Ποιοι είναι αυτοί που έγραψαν την Αγία Γραφή και ειδικότερα την Καινή Διαθήκη; Οι Ευαγγελιστές δύο εκ των οποίων ανήκαν και στον στενότερο κύκλο των μαθητών του Χριστού, αυτοί ήταν που παρέδωσαν την διδασκαλία και το έργο του Χριστού. Ο ευαγγελιστής Λουκάς βασίστηκε στις μαρτυρίες του Αποστόλου Πέτρου του Αποστόλου Παύλου και του Αγίου Φιλίππου του Διακόνου για την καταγραφή των Πράξεων των Αποστόλων. Εκτός από αυτά, όμως, υπάρχουν και άλλα πολλά που δεν καταγράφηκαν στην Αγία Γραφή, αλλά μεταφέρθηκαν έως τις ημέρες, αρχικά προφορικά και αργότερα καταγραμμένα, αποτελώντας την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας.

Η πίστις γεννιέται από τον Θείο Λόγο που ακούει και βιώνει ο πιστός. Αυτή είναι η πίστη που κήρυξαν και έγραψαν οι Απόστολοι, αυτήν που παρέλαβε γνήσια, την διατηρεί και χωρίς νοθεία την προσφέρει η Ορθόδοξη μας Εκκλησία. Πρέπει να την κρατούμε σταθερά, να την ζούμε και να την βιώνουμε με μεγάλη προθυμία και με αγαθή προαίρεση για να ισχύσει και για εμάς ο τελευταίος μακαρισμός του Κυρίου μας «*μακάριοι οι μη ειδόντες και πιστεύσαντες*».

Πρωτοπρεσβύτερος Μάριος Παπαχρυσάνθου

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.. 2/3	Κισσόνεργα, Άγιος Κόνωνας	Τρ. 1/4	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Παρ. 7/3	Αναβαργός (Α' Χαιρ.)	Πα. 4/4	Πρασιετό Αυδήμου, Παναγία Διακινούσα (Ακ. Ύμνος)
Σαβ. 8/3	Τάλα, Άγιοι Σαράντα (Εσπ.)	Πα. 4/4	Ι.Μ. Παναγία Καθολική, Άρσος (Αγρυπνία)
Κυ. 9/3	Φασούλα, Άγιοι Σαράντα	Σα. 5/4	Μαραθούντα, Άγιος Αντύπας
Πα. 14/3	Πάφος, Απ. Παύλος και Βαρνάβας (Β' Χαιρ.)	Σα. 12/4	Πωμός, Άγιος Ευφίκιος
Πα. 21/3	Πάφος, Παντάνασσα (Γ' Χαιρ.)	Κυ. 13/4	Γεροσκήπου, Αγία Παρασκευή
Κυ. 23/3	Ι.Μ. Σταυρού Μίνθις	Κυ. 13/4	Έμπα (Νυμφίος)
Δε. 24/3	Μαμιώνια (Εσπ.)	Δε. 14/4	Χλώρακα, Άγιος Νεκτάριος (Προηγ.)
Τρ. 25/3	Πάφος, Θεοσκέπαστη	Δε. 14/4	Πάφος, Θεοσκέπαστη (Νυμφίος)
Τρ. 25/3	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Τρ. 15/4	Μεσόγη (Προηγ.)
Πα. 28/3	Πάφος, Άγιος Κενδέας (Δ' Χαιρ.)	Τρ. 15/4	Πάφος, Παντάνασσα (Νυμφίος)
Σα. 29/3	Κάθηκας, Άγιος Υπάτιος	Τε. 16/4	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι (Προηγ.)
		Τε. 16/4	Πάφος, Απ. Παύλος και Βαρνάβας (Αγ. Ευκέλατο)
		Πε. 17/4	Πάφος, Άγιος Κενδέας
		Πε. 17/4	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι (Νιπτήρας)
		Πα. 18/4	Γεροσκήπου, Άγιος Σπυρίδωνας (Αποκαθήλωση)
		Πα. 18/4	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Επιτάφιος)
		Σα. 19/4	Πάφος, Απ. Παύλος και Βαρνάβας
		Σα. 19/4	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Καλός Λόγος)
		Κυ. 20/4	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
		Δε. 21/4	Μέσσανα, Άγιος Γεώργιος Κουμάνων
		Τρ. 22/4	Παχύαμμος
		Τε. 23/4	Στρουμπί Ανώ, Άγιος Γεώργιος
		Πε. 24/4	Άγιος Αμβρόσιος, Αγία Ελισάβετ
		Πε. 24/4	Αμαργέτη (Εσπ.)
		Πα. 25/4	Γόλου, Απ. Μάρκος
		Σα. 26/4	Αρόδες, Άγιος Καλανδίωνας
		Κυ. 27/4	Άγιος Θωμάς

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Σα. 1/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Πα.4/4	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι (Ακάθιστος Ύμνος)
Κυ. 2/3	Γόλου		
Κυ. 2/3	Πάφος, Απ. Παύλος και Βαρνάβας (Εσπ.)		
Πα. 7/3	Πόλις Χρυσοκούς (Α' Χαιρ.)	Σα.12/4	Πάφος, Παντάνασσα
Σα. 8/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Κυ.13/4	Πάνα, Απ. Παύλος
Κυ. 9/3	Αυδήμου	Κυ.13/4	Μεσόγη (Νυμφίος)
Σα. 15/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Δε.14/4	Πόλις Χρυσοκούς (Νυμφίος)
Κυ. 16/3	Γεροσκήπου, Αγία Παρασκευή	Τρ.15/4	Πάφος, Απ. Παύλος και Βαρνάβας (Νυμφίος)
Πα. 21/3	Γόλου (Γ' Χαιρετισμοί)	Τε.16/4	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι (Άγιο Ευκέλατο)
Σα. 22/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Πε.17/4	Άρμου
Κυ. 23/3	Αρμίνου	Πε.17/4	Πάφος, Παντάνασσα
Τρ. 25/3	Πόλη Χρυσοκούς, Παναγία Χρυσοπολίτισσα	Πα.18/4	Μεσόγη (Επιτάφιος)
Πα. 28/3	Αγία Βαρβάρα (Δ' Χαιρετισμοί)	Σα.19/4	Πόλις Χρυσοκούς (Πρωί)
Σα. 29/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Κυ.20/4	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
Κυ. 30/3	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος	Δε.21/4	Ασπρογιά, Άγιος Σώζοντας
		Τε.23/4	Καλλέπεια
		Πε.24/4	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης
		Πα.25/4	Πόλις Χρυσοκούς, Ζωοδόχου Πηγής
		Σα.26/4	Λυσός, Άγιος Μερκούριος

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org